

paa Gang hævdet. — og der er ingen Grund til at gentage alt, hvad jeg tidligere har sagt om dette Spørgsmaal —, at det var et berettiget Krav, Kommunerne havde overfor Militæret og Staten, at faa dette Forhold ordnet paa den af os foreslaaede Maade.

Det ærede Medlem erindrede om sit Forslag om Grundværdistigningsafgiften i de sjællandske Garnisonsbyer og sagde, at herved havde han tiltænkt Kommunerne en Fordel — ja, men først efter, at han selv havde indkasseret de to Trediedele til Statskassen; saa maatte vi ogsaa faa et Par Skilling i Kommunekassen. Jeg vil spørge det ærede Medlem, om han tror, det er paa den Maade, man forøger Skatteevnen i en Købstad, f. Eks. med Hensyn til Ejendoms-skylden, naar man yderligere beskatter paa et Omraade som det, det ærede Medlem her har antydnet. Nej, det var Staten, som vilde have en Gevinst i Anledning af, at Kommunerne havde sluttet en Overenskomst med Krigsministeriet, som man fra Statens Side fandt for gunstig for Kommunerne.

Naar det ærede Medlem nævnedes Helsingør, Fredericia og Nyborg som Byer, der havde kæmpet for at beholde deres Garnison, er det rigtigt. Men der er dog ogsaa, kunde man vel sige, en Polkers Forskel mellem at være Garnisonsby og skulle af med Garnisonen og dette, hvorvidt man kan have nogen Fordel af at faa Militær, naar man ikke hidtil har haft det. At en By, der har bundet store Kapitaler i militære Etablissementer og i det hele taget er indrettet paa at have en betydelig Militærstyrke, nødig imødeser en Omkalfatring af sit økonomiske Liv, er en ganske naturlig Ting, som det ærede Medlem, den tidligere højtærede Minister, ikke burde have benyttet som et Argument.

Formanden: Folketingsmanden for Odense Amts 8de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Jensen-Sønderup: Det kan ikke siges om de tre Byer, jeg nævnedes, at de har bundet store Kapitaler i militære Etablissementer; hvis Talen havde været om Aarhus eller Odense, kunde jeg bedre have givet det ærede Medlem (Andreasen) Ret. Det er imidlertid ikke det, man har paaberaabt sig, men den Formindskelse i Indtægt, som vilde følge af, at de mange Befalingsmænd flytter bort.

Med Hensyn til Forholdet: to Trediedele og een Trediedel af Værdistigningsafgiften, maa jeg sige, at det passer ud-

mærket til de Udgifter, som paaføres Staten og Kommunerne i Henhold til Lovgivningen om Indkvartering. Det vilde dog være for meget forlangt, at man skulde give Kommunerne det hele, da Staten jo har en ret betydelig Udgift ved Indkvarteringen. Det ærede Medlem og hans Parti har sandelig ikke nogen Sinde glemt at nævne de mange forøgede Udgifter, som Staten vilde faa af Indkvarteringen i de sjællandske Købstæder; saa der er ingen Grund til, at den ikke skulde have sin store Part, ja den største.

Det ærede Medlem udtalte dernæst, at han ingen Sinde havde glemt, at det ogsaa havde Interesse for Kommunerne at faa Skatten forhøjet. Det kan være, at han ikke har glemt det, men det ærede Medlem sagde virkelig i sin Tale i Dag, at han forstod ikke, at jeg havde blandet et helt nyt Spørgsmaal ind, Spørgsmaalet om, hvorvidt Kommunerne kunde have noget Krav paa at faa den forøgede Indtægt; det var ikke det, det drejede sig om, men derimod om, hvorvidt de paagældende militære Personer skulde ligestilles med andre. Det var denne Udtalelse, jeg mente berettigede mig til at sige, at saa var det altsaa ikke Hensynet til Kommunerne, der var det bestemmende, og den ærede Ordfører for Forslagsstillerne kan derfor ikke beklage sig over, at jeg har draget netop det Spørgsmaal frem.

Formanden: Folketingsmanden for Præstø Amts 3die Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Andreasen): Det ærede Medlem for Odense Amts 8de Valgkreds (Jensen-Sønderup) ved godt, at det Vederlag, der ydes Kommunerne pr. Manddag, som det hedder i Indkvarteringsproget, er 20 Øre om Vinteren og 17 Øre om Sommeren; og det er et saa ringe Vederlag, at det, saavel for private som for Kommunerne, er aldeles umuligt ved at indrette Kaserner og Logihuse for Soldaterne at opnaa nogen som helst Fordel ved at modtage Indkvartering, naar man skal opfylde Militærets Krav. Indkvarteringen foregaar i Henhold til Lovbestemmelser eller kongelige Forordninger, der er omtrent 100 Aar gamle. Man foretager endnu Indkvartering paa Grundlag af Forordningen af 1816, en Forordning, der altsaa snart kan holde Hundreedaars-jubilæum. Naar man finder det nødvendigt at revidere hele det øvrige Militærvæsen,